

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Анелия Атанасова,
Старша мед. сестра в Отделението по жлъчно-чернодробна
и панкреатична хирургия в УМБАЛ "Д-р Георги Странски"- гр. Плевен
В ЧУЖБИНА ВИНАГИ ОСТАВАШ ЧУЖДЕНЕЦ**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да Ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Анелия Атанасова:

Име: Анелия Станимирова Атанасова

Трудов стаж: 7 години като медицинска сестра

Месторабота: Старша медицинска сестра в Отделението по жлъчно-чернодробна и панкреатична хирургия на УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ - гр. Плевен

Образование: Магистър по Управление на Здравните грижи, Медицински университет - Плевен

Езикови умения: Английски език

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Неслучайно народната мъдрост казва, че "Здравето е най-голямото богатство". Затова и всички професии, които са свързани с грижата за него, винаги ще бъдат ценени и търсени. Особено в ерата на технологиите, когато все още има неща, които не могат да бъдат свършени от компютри и машини. Факт е, че колкото и да се развиват технологиите в бъдеще грижата, и при това специализираната грижа, както и човешкото, индивидуалното отношение, няма как да бъдат заменени от работи. За да бъдеш медицинска сестра трябва да качествата като упоритост и съвест. Професия, която ако не работиш със сърце, не можеш да практикуваш.

Всеки колега, който обича своята професия е усещал чувството за удовлетвореност и благополучие в края на дежурство и усещането за гордост, което изпитват нашите близки, когато разберат за трудностите, през които преминаваме ние професионалистите по здравни грижи в процеса на нашата работа.

Истинският мотив за избор на тази професия е именно желанието да помогнеш на човек, когато е най-слаб, да подкрепиш болния, когато има най-голяма нужда от внимание и съчувствие - тези неща представляват същността на професията медицинска сестра. Някои хора казват, че парите са всичко и с тях можеш да получиш всяко нещо, което пожелаеш. Материалното може да се купи, но в живота има неща за постигането на които парите не могат да помогнат. Това са всички онези работи, които ни правят истински щастливи. Затова според мен най-големите предимства са колегите, които много уважавам и ценя, благодарността в очите на пациентите и техните близки за оказаната помощ, а също така и чувството, че си у дома, когато си в България. Смятам, че когато човек се отнася сериозно към възложените му задължения, когато работи съвестно и е отзивчив - успява.

Най-голямото предизвикателство, разбира се, са пациентите. Може би именно работата ми с тях разви уменията в мен да преценявам потребностите у другите. Има различни типове пациенти, но винаги с нашия екип се стремим да ги посрещнем, обгрижим и изпратим с усмивка. Разбира се, не може да работим вечно за чест и слава. Но по-добре е да работиш за по-малко пари сега и да натрупаш опит, и след години да има какво да напишеш в CV-то, с което искаш да кандидатстваш за по-висока позиция, обвързана с по-високи доходи. Затова нека вложим и

известна доза оптимизъм по отношение на заплащането в нашия бранш.

Бих казала, че възможността да бъдеш забелязан и оценен тук в България според мен е много по-голяма, защото, който търси и действа - намира и успява. В чужбина си оставаш чужденец. На онези, които смятат, че в България няма бъдеще, бих казала да вярват в себе си и да пробват преди да се откажат от страната ни. В България няма бъдеще за онези, които не искат и не търсят такова. Трябва да сме оптимисти и да вярваме, както и да не забравяме корените си. Бъдещето на България зависи от нас - хората, които живеем и работим тук. Искам да бъде част от това усилие да променим средата в България към по-добро и заедно да изградим общество, с което да се гордеем - да създадем възможности, които вдъхновяват и да останем свързани с мястото, което за мен винаги ще бъде най-истинският дом!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 09.04. 2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 4/2018 г.